

Братя и сестри,

В днешното Евангелско четиво отново си припомним за кръстните страдания на Господа Исуса Христа. И чухме как Той носеше кръста си. Не много преди Разпятието Му Той говореше на учениците си така: *„Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва.“* (Марк.8:34)

Ето и ние сега сме ученици на нашия Господ Исус Христос, защото сме християни. И ние сме призвани пред лицето на Господа в този свят храм, за да слушаме Неговото учение.

Всички носим своя кръст и затова го празнуваме не само един път в годината. Всеки ден честваме честния Кръст в нашия личен живот, всеки ден носим нашия личен кръст, проливаме нашата лична сълза и имаме нашата лична мъка. В нашето сърце се извършва тайната на разпването, разпва се нашето его, боли ни, минаваме през болести, проблеми и бедност. Всеки има свой кръст, всички празнуваме тези дни и всеки ден – Въздвижението на честния Кръст.

„На Твоя Кръст се покланяме, Владико,

и Твоето свято Възкресение възпяваме и славим.“ –

- Така днес Църквата славослови Кръста Христов.

Празникът Въздвижение на Честния кръст ни напомня за изкупителното дело на Божията сила и Божията премъдрост, която трябва да придобием в сърцата и душите ни.

Нека да си спомним как в ония древни времена Иерусалимският патриарх Макарий, участник в разкопаването и откриването на истинския свети Кръст през IV в., го изправя и накланяйки го към четирите посоки благославя насъбралото се множество. От мига на това въздигане и въздвижение на кръста, до ден днешен се чества обредът въздвижение в деня на празника Кръстовден. По-късно е тържествено осветен и новопостроения от св. Елена храм „Св. Възкресение“, на мястото където са намерени кръстът и гробът на Възкресението Христово.

И тъй, носим ли своя кръст, както ни указва Христос? Имаме ли кръст в живота си? Блажени сме, ако е така. Ако носим кръста си с почитеност, смирение, без да протестираме, без да казваме постоянно *„защо, защо“* на Бога.

Тогава вървим по пътя на светците. Вървим по пътя, по който са вървели милиони хора, които са стигнали до рая. Не съществува друг път, един е пътят, който води към рая и той е нанагорнище. Той е Голгота, личната голгота на всеки. Но трябва да знаем, че нашата голгота е много малка, много по-малка от тази на Господ.

Имаме цял живот, за да осъзнаем тази реалност, а именно, че кръстът е единственият път за спасение, че без кръст няма възкресение, че радостта идва чрез болката, че ако не поплачем, не можем да се засмеем, че тези, които са плакали и изпитали болка, знаят истински да обичат, знаят да се усмихват с блажената усмивка на светците. Тези, които приеха Христа и Той тях. Ето и ние сега имаме вратата и стремежа да кажем заедно с ап. Павел – *„Разнах се с Христа, и вече не аз живея, а Христос живее в мене“*. (Гал. 2:20)

Днес празнуваме честния Кръст. Празнуват и всеки ден тези, които носят кръста си с почитеност, смирение, без ропот, с насълзени очи, но с търпелива душа, вяра и любов към Христос.

Знаем ли наистина какво е да носим кръста си и да обичаме Христос? Велико нещо. Много трудно нещо, най-трудното – да носим кръста си и да обичаме Христос, да Му казваме *„Господи, обичам Те!“*

А Той да ни отговаря *„И Аз!“*. И на другия ден пак да ни дава кръст. И да знаем и помним, че в това се изразява Божията любов – Бог иска непрестанно да бъде с нас и ние с Него истински, за да ни спаси. И понеже не съществува друг път за това Той ни дава честния кръст, понеже ни обича.

Няма друг път. И ние ще изпитаме болка и трябва да разберем, че само така ще бъде стъпкано нашето его. Само така ще видим Бога. Не съществува друг път, един е пътят – кръстът.

Чудни неща. Как ще се научим да понасяме кръста си, да не се противим на кръста, върху който Христос ни слага. Това е голяма чест, казват светците, Христос да ни постави на Неговия Кръст. Да ни даде кръст, сякаш ни слага да седим на престола на Неговата слава.

Братя и сестри,

Това е най-хубавото – да живеем кръста в личния живот и да видим Неговите чудеса. Нека честният Кръст покрива нашата душа и я прави да благоухае.

Нека напредвайки по този път, в общението ни с Бога, да усещаме все по-голяма сигурност и безстрашие, знак, че сме възлезли на Пътя на Кръста, който е Кръст на любовта и истината.

Наистина е достойно да се покланяме на св. Кръст, защото върху него беше разпнат живият Христос, нашият Господ, Който и в смъртта Си беше пълен с живот, който ни дари. И Неговият живот вече може да стане наш живот! Амин.

Ставрофоренсещеноиконом д-р Милан Радулович